

Jose en Jaanje



door
Ina de Vries v.d. Lichte

Josje en Jaapje

DOOR

INA DE VRIES VAN DER LICHTÉ

GEÏLLUSTREERD DOOR M. BOSCH VAN DRAKESTEIN



NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA — DELFT



De juffrouw tekent een mooie vlag op het bord (Zie blz. 10).

„En . . . wat willen Josje en Jaapje voor hun verjaardag hebben?” vraagt vader opeens. De tweelingen kijken op van hun bordje. Ze krijgen er een kleur van.

Moeder kijkt hen glimlachend aan. De tweelingen zeggen nog niets. Josje heeft juist een aardappel in zijn mond gestopt, Jaapje zegt niets als Jos niet begint.

Maar hun ogen glinsteren . . . fijn, jarig!

„Hebben jullie er al eens over gedacht?” vraagt moeder.

Josje en Jaapje knikken. O, ja . . . bijna elke dag lopen ze er over te praten, op weg naar school.

Het liefst willen ze een autoped hebben. Zo'n grote op luchtbanden. Ze hebben er één in een winkel gezien, zó prachtig . . . Ze willen ook wel heel graag een poesje hebben. Een poesje om fijn mee te spelen, dat zou erg leuk zijn. En dan een heel grote bal, die je óp kunt blazen en een spoortrein en . . . O, ze weten heel veel dingen.

„Kom, Josje, vertel het maar eens,” zegt vader.

Josje noemt al die mooie dingen op, waar ze al zo lang naar uitgekeken hebben. Vader en moeder luisteren allebei. Ze lachen een beetje om hun tweelingen die zulke grote wensen hebben.

Als Josje alles opgenoemd heeft, kijken de tweelingen naar vader en moeder. Hun wangen zijn rood.

Vader kijkt eens naar moeder. Moeder kijkt vader aan. Ze knipogen even.

Dan zegt vader: „Hoor eens, jongens, die autoped is te duur. Dat kunnen vader en moeder niet betalen. Jullie moeten die autoped proberen te vergeten. En een poesje

. . . dat kan bijna niet op een bovenhuis. Wie zou er voor moeten zorgen?"

„Ik, va, ik . . ., roepen de jongetjes.

„Nee,” vader schudt zijn hoofd, „een poesje is veel te lastig op een bovenhuis. Over de andere dingen zullen moeder en ik eens nadenken.”

Josje en Jaapje kijken een klein beetje teleurgesteld, een heel klein beetje maar. Ze hadden juist zo graag een autoped gekregen of een poesje . . . Maar dat durven ze nu niet meer te zeggen. Ze eten weer verder.

Klik-klak gaan hun vorkjes in de stenen bordjes. Ze zien niet, dat vader en moeder nog eens naar elkaar knipogen, en een beetje lachen.

Josje en Jaapje eten maar stillletjes door. Als ze hun bordje leeg hebben, haalt moeder de pudding. Dat lusten Josje en Jaapje graag. Ze kijken begerig naar het stuk, dat moeder op hun bordje schuift. Dan is het weer een poesje stil aan tafel. Iedereen smult . . .

„Jos, pak de Bijbel eens,” zegt vader. Josje laat zich van zijn stoel glijden. Dit is zijn werkje. De Bijbel ligt in een hoekje op de schoorsteenmantel. Vader gaat lezen.

Josje en Jaapje luisteren naar het verhaal van Simson, die alleen met z'n handen een leeuw verscheurde. Wat was die Simson verschrikkelijk sterk. Jaapje moet er nog aan denken als vader de Bijbel al dichtgedaan heeft.

Hij schrikt, als Josje hem een duw geeft. O, ja, hij moet de Bijbel weer opbergen. Dat is zijn werkje.

Dan vouwen allen eerbiedig de handen. Vader dankt de Heere God voor al het goede eten, dat ze gekregen hebben. Hij vraagt ook of de Heere hen in de komende nacht wil bewaren . . .

Als Josje en Jaapje naar bed gaan, komt moeder nog even bij hen zitten. Zo gebeurt het elke avond.

Naast elkaar gaan de jongetjes op hun knietjes voor het

ledikant liggen. Je kunt zo bijna niet zien wie Josje en wie Jaapje is. Ze hebben allebei een blond kuifje en ze zijn even groot.

Moeder gaat op een stoel naast het bed zitten. Josje en Jaapje zeggen heel eerbiedig hun avondgebedje op.

Moeder stopt haar tweelingen warm onder de wol. Maar Josje slaat zijn armen nog om moeders hals en zegt: „Als we het poesje niet mogen, willen wij wel graag wat anders hebben, moe.”

„Jij ook, Jaap?” vraagt moeder.

Jaapje knikt.

„We zullen er eens over denken,” belooft moeder.

„Nog twee nachtjes slapen, dan zijn jullie jarig, fijn hè!”

„Nou!” Josje en Jaapje kronkelen zich dieper onder de dekens van de pret.

„Nacht, jongens.”

Moeder geeft ieder een kus op hun verward kuifje.

„Nacht moe.”

Dan gaat de deur van de slaapkamer dicht. Het is er nu donker en stil. Alleen bij de burens klinkt vaag de radio. Josje en Jaapje slapen al.

2

Josje en Jaapje zijn jarig.

Maar dat weten ze niet.

Ze slapen nog.

Het is heel vroeg in de morgen. De zon is wél wakker. Die schijnt al door een kiertje van het gordijn. Kijk, Jaapje draait zich om. Hij legt zijn arm dwars over Josjes neus. Josje duwt die arm weg. Hij droomt, dat er een grote bal op zijn neus ligt. Hij wil die bal wegduwen. Het is een heel grote bal, die je óp kunt blazen.

„Ga weg,” mompelt hij.

Jaapje wordt wakker. Hij kijkt de kamer rond. Hij kijkt

naar de zonnestraal, die door het gordijn kiert. Hij weet nog niet eens, dat hij jarig is, die domme jongen.

Maar opeens gaat hij rechtop zitten. „We zijn jarig,” fluistert hij.

Josje is dadelijk wakker. „Ja, jarig,” juicht hij. „Zouden we al mogen opstaan?”

„Nee, jò, vast niet. Het is nog heel vroeg.”

Ze zitten nu allebei rechtop, die tweelingen. Ze kijken elkaar eens aan. „We zijn jarig,” knikken ze tegen elkaar. „We zijn nu al zéven jaar.”

Vader en moeder slapen nog. Het is zo stil in de grote slaapkamer. Josje en Jaapje mogen niet opstaan. Ze moeten wachten tot moeder hen roept. Maar wat zullen ze doen?

Ze vervelen zich. Ze zijn al zo erg wakker en ze zijn jarig. Wie kan er dan nog slapen?

„Wat zouden we krijgen?” vraagt Jaapje.

„Misschien wel een bal,” zegt Josje en voelt eens aan zijn neus.

„Ik wil zo graag een poesje,” zegt Jaapje.

„Dat kan niet op een bovenhuis. We krijgen wat anders,” zegt Jos.

„Zullen we even kijken of vader en moeder al wakker zijn?”

Jaapje durft niet.

„Dat mag niet,” zegt hij.

Maar Josje trippelt al door de kamer. Zijn blote voetjes gaan klik-klak op het zeil.

Jaapje klimt dan ook maar uit bed.

Zachtjes doen ze de deur van hun kamer open. „Krik,” zegt de deurknop. Josje en Jaapje schrikken ervan.

Hebben vader en moeder het gehoord? Nee, in de slaapkamer blijft het stil. Dan sluipen de tweelingen de gang op. Ze voelen zich echte rovers en ze lopen er al gebogen van. Josje doet alsof hij een sabel draagt en Jaapje fluistert: „Voorzichtig, Jos!”

De slaapkamerdeur staat open. De twee jarige rovers gluren om een hoekje. Vader en moeder slapen nog.

De tweelingen kijken elkaar aan. Hun ogen glinsteren van de pret.

„Sst,” fluistert Josje, „ik ga onder het bed kruipen.”

„Nee, nee,” zegt Jaapje, „dat mag niet.”



Dan sluipen de tweelingen de gang op.

Josje gaat toch, Josje sluipt al op zijn blote voetjes de slaapkamer in. Jaapje wil hem tegenhouden. Hij grijpt naar Josje. Maar hij struikelt . . . bom . . . o . . . daar ligt Jaapje . . . plat op zijn buik.

„Wat is dat?” roept vader.

„Wie is daar?” zegt moeder.

En ze zitten allebei opeens rechtop in bed. Hun ogen kijken angstig naar Jaapje, die overeind krabbelt. Ze kijken ook naar Josje, die zijn blonde hoofdje buigt.

„Wat betekent dit?” vraagt vader streng.

De tweelingen staan nu naast elkaar. Ze kijken schuldig.

„We zijn jarig,” fluisteren ze.

Vader moet een beetje lachen, maar zijn stem broemt nog: „Jullie zijn bengels, jarige bengels. Kom maar gauw bij ons in bed.”

O, heerlijk! Moeder staat op. Ze gaat zich aankleden. En Jaapje en Josje verdwijnen tot hun neus onder de heerlijke warme dekens. Vader is niet eens boos. Ze mogen dicht tegen hem aankruipen.

Zo fijn, zo warm is dat!

Na een poosje komt moeder weer binnen.

„Ik geloof, dat de tweelingen jarig zijn, vader,” zegt ze.

„Ja, ja,” roepen Josje en Jaapje.

Vader en moeder lachen erom. Maar dan krijgen ze allebei een dikke verjaardagszoen.

Vader zegt: „Nu moeten jullie even stil in bed blijven.

Wij hebben iets voor jullie gekocht. Wij gaan het halen.”

Josje en Jaapje kunnen bijna niet langer wachten. Ze zijn zó ongeduldig.

„Wat zou het zijn, Josje?”

„Ik weet het niet, Jaapje.”

Het duurt lang. Vader en moeder zijn in de keuken bezig.

En de tweelingen worden steeds meer ongeduldig.

Opeens . . . wat is dat? . . . wat horen ze daar? . . .

De tweelingen kijken met grote ogen naar de kamerdeur en . . .

„Miauw” . . . een klein zwart poesje staat opeens op de drempel.



„Kijk eens, er hangt een kaartje aan zijn hals,” roept Jaapje.

Z'n kopje scheef, z'n staartje omhoog.

In één tel zijn de tweelingen uit bed gesprongen.

O, een poesje! . . . Ze knielen bij het poesje neer, dat bang opzij springt.

„Kijk eens, er hangt een kaartje aan zijn hals,” roept Jaapje.

„Er staat wat op . . .”

Josje grijpt het kaartje en leest hardop: „Ik . . . heet . . . Jim . . . mie.”

„Jimmie, o, Jimmie,” juichen de tweelingen en Josje

grijpt Jimmie bij zijn kop en Jaapje pakt zijn staartje.
„Miauw,” zegt Jimmie.

Opeens heeft hij genoeg van al die drukte om zich heen en met een sprongetje vlucht hij weg.

„We hebben een poesje,” roepen de tweelingen.

Vader en moeder staan op de gang te kijken.

„Vind je het poesje lief?” vraagt vader.

„Nou, dank u wel hoor, dank u wel. O, waar is Jimmie nu?”

En de tweelingen hollen alweer de kamer in. Maar moeder zegt: „Aankleden, jongens!”

Een half uurtje later zitten de tweelingen aan tafel in hun Zondagse bloesjes. Jimmie speelt onder de tafel. Hij heeft het naamkaartje nog om. De tweelingen kunnen haast niet stil zitten. Ze moeten aldoor onder de tafel kijken naar hun nieuwe poesje.

Maar vader vouwt zijn handen en dan gaan ook de tweelingen heel eerbiedig zitten.

Vader bidt: „Heere, wij danken U vandaag, dat U Josje en Jaapje weer een heel jaar hebt bewaard. Wilt U ook in dit nieuwe jaar voor hen beiden zorgen? . . . Amen.”

Als Josje en Jaapje naar school gaan, dragen ze elk een zak bij zich.

Josje draagt een zak toffees om uit te delen aan de kinderen van de klas. Jaapje heeft een zakje flikjes voor de juffrouwen en meesters.

Ze zien er echt uit als jarige tweelingen en ze denken, dat iedereen op straat het wel zien kan, dat ze vandaag zeven jaar zijn geworden.

Bij de bakker blijven ze even staan. De deur van de bakkerij staat open. Hè, wat ruikt dat lekker naar vers brood. De warme lucht uit de bakkersoven strijkt langs hun gezicht.

De bakker is druk aan 't werk. Z'n blote, wit-bestoven armen grijpen grote klonten deeg en kneden en draaien

dat. De witte bakkersmuts staat van de haast scheef op zijn hoofd.

De bakker kijkt niet op naar de twee jongetjes. Hij is nooit erg vriendelijk. De jongetjes durven niet dichterbij komen. Ze kijken alleen maar met grote ogen naar al die leuke deegbolletjes.

Hun jarige neus snuift diep de lekkere geur op, die door de deuropening komt.

Jaapje zou wel graag bakker willen worden. Dan zette hij óók zo'n leuke muts op zijn hoofd . . .

„Kom jò,” stoot Josje hem aan, „we moeten naar school”

Daar gaan ze weer in een sukkeldrafje.

In school is het ook feest voor Josje en Jaapje. Ze mogen hun zakje lekkers op het tafeltje van de juffrouw leggen. De juffrouw tekent een mooie vlag op het bord en schrijft er met grote letters onder: **HOERA VOOR JOS EN JAAP!**

Ze mogen schriften en boekjes voor de juffrouw uitdelen en als het speelkwartier is, mogen ze samen alle klassen door om elke meester en juffrouw een flikje te brengen.

Het laatste kwartiertje gaat de juffrouw voorlezen.

Dat is misschien nog wel het fijnste van de hele morgen. Josje en Jaapje vergeten bijna, dat ze jarig zijn, als de juffrouw voorleest van kabouter Puntmuts, die bijna verdronken was in het bosmeertje.

Ringgg . . . de bel breekt opeens het mooie verhaal af.

„Hè,” Josje en Jaapje zuchten ervan. Mooi was het! Maar dan denken ze weer er aan, dat ze jarig zijn. Fijn! Gauw naar huis.

Gauw naar Jimmie . . .

Het is heel stil in de klas.

De juffrouw zit achter haar tafeltje.

Ze kijkt taalschriftjes na. Met een pen zet ze nu en dan een rood streepje. En onder elk lesje komt een cijfer te staan. Dan verhuist dat schriftje weer naar het stapeltje dat kláár is. Soms kijkt de juffrouw even op. Haar ogen gaan door de klas. Daar zitten veertig kindertjes te werken.

Ze moeten sommetjes maken. Vier rijtjes sommen. Ze doen allemaal erg hun best. Want wie het straks heel mooi heeft, krijgt een plaatje in z'n schrift geplakt. En wie zou dat niet graag willen?

De juffrouw glimlacht even, als ze al die ijverige kinderen ziet. De kleine handjes houden zó voorzichtig hun pen vast.

Ze willen allemaal wel een plaatje verdienen.

Daar, op de derde bank zitten Josje en Jaapje. Het is alweer een week geleden, dat ze jarig waren. Wat is dat een feest geweest. De juffrouw moet er nog een beetje om lachen. Josje en Jaapje hebben haar van hun poesje verteld, van Jimmie. Ze hebben ook verteld, dat moeder het poesje eerst niet wilde geven, omdat ze op een bovenhuis wonen. Maar ze hebben het tóch gekregen. En zij moeten zorgen, dat het schoteltje melk altijd gevuld wordt, en dat poes niet wegloopt. Elke dag hebben de tweelingen iets nieuws over hun poes verteld. En de juffrouw heeft maar geluisterd . . .

Opeens ziet de juffrouw, dat de sommentijd al voorbij is.

„Opbergen, jongens,” zegt ze.

En dan is het met de stilte in de klas gedaan. Er wordt gefluisterd, een penhouder valt en voetjes schuifelen op de vloer.

Ze hebben ook zó lang stilgezeten . . .

Als de rekenschriftjes opgehaald zijn, zegt de juffrouw:
„Nu moeten jullie eens goed luisteren.”

Even rumoert de klas nog na, maar als de juffrouw een klein tikje met haar liniaal op het tafeltje geeft, wordt het stil.

„Jullie zien daar allemaal dat tafeltje in de hoek van het lokaal staan,” begint de juffrouw.

„Ik heb daar vanmorgen een mooi groen papier over gelegd. Wie heeft dat al gezien?”

Tien, twintig vingers gaan dadelijk omhoog.

„Ik juf, ik . . . ik ook . . . en ik . . .”

„Mooi, dat is flink. Nu gaan we samen, jullie en ik, dat tafeltje heel mooi maken. We gaan er een dierentuin van maken. Ik kan dat niet alleen, jullie moeten me helpen. Wie wil dat wel?”

„Ik juf” . . . roepen alle kinderen door elkaar.

„Prachtig! . . . voor een dierentuin zijn een heleboel dieren nodig. Jullie bent allemaal wel eens in een dierentuin geweest. Welke dieren zag je daar, Jaapje?”

„Apen . . . leeuwen . . . olifanten . . .,” zegt Jaapje.

„Goed zo,” zegt de juffrouw. „Nu moeten jullie maar de dieren voor mij meebrengen. Misschien heeft iemand wel een paardje thuis of een beertje of een olifantje. Dan mag je dat morgen meenemen. Het beest mag natuurlijk niet al te groot zijn, want dan kan het niet op de tafel staan. Ga allemaal vanavond maar eens thuis kijken, maar . . . eerst aan moeder vragen of het meemag, hoor.”

Als de school om vier uur uitgaat, hollen Josje en Jaapje dadelijk naar huis.

Ze bommeren met hun kleine vuistjes op de deur. Ze kunnen bijna niet wachten tot moeder opengedaan heeft.

Moeder kijkt verschrikt: „Wat is er?”

En Josje en Jaapje vertellen hijgend onder het trappen-



En Josje en Jaapje vertellen hijgend van de dierentuin.

lopen van de dierentuin. En zij moeten ook iets voor de tafel zoeken . . . Daarom zijn ze zo heel gauw naar huis gehold . . .

Moeder schudt lachend haar hoofd.

4

De volgende morgen stappen Josje en Jaapje de deur uit. Ze lopen heel voorzichtig. Josje draagt onder zijn

jasje een dikke bobbel. Hij houdt die bobbel goed vast. Maar dat is erg moeilijk, want het kriebelt en wringt. En opeens steekt er een vrolijk zwart staartje onder het jasje uit.

Dat staartje zwaait wild heen en weer . . . en uit Josjes jasje klinkt: „Miauw . . .”

„Pas op,” zegt Jaapje, „anders loopt Jimmie weg, pas toch op.”

Hij houdt z'n ene hand ook op Jos zijn jasje. Net alsof dat helpen zal.

Zo gaan de tweelingen naar school. Ze hebben gisteravond heel lang gezocht naar een beest voor de dieren-tuin. Maar ze hebben niets gevonden. Toen keek Josje boos en toen keek Jaapje boos. En het hielp niet of moeder hen troostte, dat er wel meer kinderen niets zouden meenemen.

En toen ze naar bed gingen waren ze nog boos, boos en verdrietig. Maar vader had op hen gebromd en toen waren ze maar stilletjes in bed gekropen.

In bed hadden ze er nog zacht over gepraat.

En opeens was Josje rechtop gaan zitten. Z'n ogen glinsterden van pret.

„Ik weet het, ik weet het,” fluisterde hij.

Jaapje keek al blij. Als Josje iets bedacht, was het vast wel goed.

„We nemen Jimmie mee, dat is toch ook een beest!” zei Josje.

Jaapje aarzelde. Was dat goed? En wat zou moeder zeggen?

„We doen het stilletjes,” fluisterde Josje weer, „en juf zal vast erg blij zijn.”

Josje veerde op en neer in bed van blijheid.

Toen keek Jaapje ook maar blij en hij zei: „Ja, ja, dat doen we!”

En toen gingen ze slapen, die bengels.

Vanmorgen hadden ze stil Jimmie uit zijn mandje gehaald. Josje had 'm gauw onder z'n jasje gestopt. Zo waren ze de trap afgelopen.

Ze waren helemaal vergeten dat juf had gezegd: „Eerst aan moeder vragen of het meemag, hoor . . .”

Nee, moeder mag dit niet weten. Josje en Jaapje weten heel goed, dat moeder dit niet goed zou vinden. Maar daar denken ze liever niet aan. Ze denken alleen aan de juf, die zo blij zal zijn.

„Nu ik es dragen,” zegt Jaapje.

Ze staan allebei stil.

Josje laat de poes onder z'n jasje uitzakken en Jaapje grijpt 'm met beide handen. „Miauw . . .” klaagt Jimmie. Dan lopen de beide broertjes weer verder. Ze komen langs de bakkerij. Maar ze staan niet stil. Het is al een beetje laat. Ze moeten gauw verder. Ze komen bij het laatste hoekje van de straat. Nu zijn ze gauw bij school. Nog een klein eindje maar.

„Mag ik Jimmie nog es dragen?” vraagt Josje.

Jaapje staat stil. Josje pakt Jimmie met twee handjes beet. Maar de poes draait en kronkelt opeens. Josje kan hem bijna niet houden. Hij knijpt heel hard . . . maar opeens laat hij Jimmie van schrik los. Twee vuurrode strepen staan op zijn hand van Jimmies nageltjes.

„Oh!” . . . roept Jaapje.

Daar holt Jimmie de straat weer terug. Z'n staartje staat recht omhoog.

„Gauw,” roept Jaapje, gauw, Josje, pak 'em.”

De tweelingen hollen achter Jimmie aan. Jimmie vlucht voor hen weg. Als de tweelingen hem bijna te pakken hebben, rent hij er weer van door. Met dwaze sprongetjes springt Jimmie de rijweg over, juist voor een fietser heen.

De tweelingen willen ook gauw de straat over hollen, maar er komt net een grote vrachtauto aan. Ze trappelen van ongeduld . . . Als de vrachtauto voorbij is, hollen

ze naar de overkant. Maar waar, waar is hun poesje nu?
Ze kijken met grote, bange ogen.

„Daar,” roept Jaapje, „vlak bij de bakker.”

Ja, daar staat Jimmie, midden op straat. De tweelingen hollen alweer.

Hand in hand, naar die stoute poes. „Jimmie,” roepen ze, „Jimmie!”

Maar Jimmie wil zich helemaal niet laten pakken. Hij wil lopen en springen en spelen. Met een sprongetje draait hij weer om en holt verder de straat door. En dan . . . zomaar . . . holt Jimmie de open deur van de bakkerij binnen.

De jongetjes schrikken vreselijk. O, bij de bakker!

Ze hollen zo hard ze kunnen. Voor de deur van de bakkerij blijven ze staan. Ze kijken naar binnen.

Ze hijgen van het harde lopen. Ze willen al vragen:

„Bakker, mogen we ons poesje? . . . Maar . . . de bakker is er niet. Er is niemand. Ze turen de bakkerij in.

Waar is Jimmie nou? Ze zien hem niet. „Jimmie, Jimmie,” fluisteren ze. Maar ze horen niets. Oh, waar is hun poesje nu? Ze huilen haast van bangheid.

„Kom mee,” fluistert Josje, „we gaan naar binnen. We gaan 'em zoeken. Dat mag best. Het is óns poesje.”

„Ja,” zegt Jaapje, „ons poesje!”

Op hun tenen lopen ze de bakkerij binnen. Ze kijken overal . . . Achter dozen, onder lege meelzakken . . .

Jimmie is nergens . . .

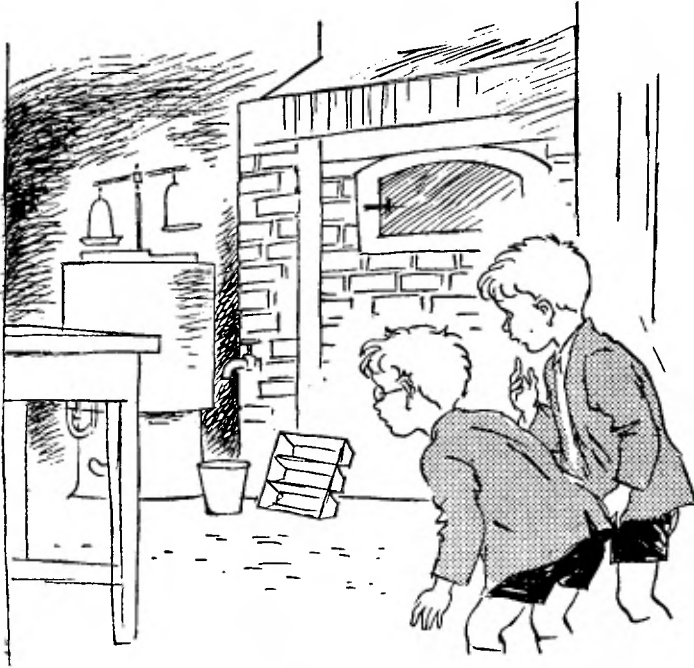
En ze roepen maar zachtjes: „Jimmie, waar ben je nou?

Jimmie komt toch.” Ze krijgen tranen in de ogen van bangheid en dan kunnen ze helemaal niet goed meer zoeken.

Plotseling staan ze allebei van schrik stil.

Ze horen iemand lopen . . . een deur gaat open . . . daar staat . . . de bakker.

Ze schrikken zo . . . ze willen wel weglopen, maar ze durven niet.



Op hun tenen lopen ze de bakkerij binnen.

Hun hart bonst van bangheid.

De bakker ziet hen. Zijn ogen kijken boos en hij zegt: „Wat doe je hier, bengels, wil je wel eens gauw maken, dat je wegkomt.”

Maar ze lopen niet weg. Ze willen zeggen: „Ons poesje is hier binnengelopen, wij willen het zoeken, bakker.”

Maar Jaapje wacht tot Josje het zegt en Josje kijkt naar Jaapje.

De bakker denkt, dat ze brutaal zijn. Hij wordt nog veel bozer. Hij komt een paar stappen vooruit: „Gauw, uit mijn bakkerij, jullie hebt hier niets te maken . . .”

De broertjes hollen opeens hard weg. Jaapje voorop en dan Josje. Ze hollen de hele straat uit . . . Ze denken, dat de bakker hen achterna komt.

Bij de hoek staan ze stil. Ze huilen.

„Nu zijn we Jimmie kwijt.”

„Wat zal moeder wel zeggen?”

Het zijn twee heel verdrietige jongetjes daar op de hoek van de straat. Langzaam lopen ze verder. De tranen lopen over hun wangen. Ze denken er niet eens aan, dat ze nu vast te laat op school komen. Arme broertjes!

5

De school is al lang begonnen.

De juffrouw staat voor de klas. Ze vertelt. Alle kinderen luisteren stil. Het is zo mooi, zo mooi.

De juffrouw vertelt van een blinde bedelaar, Bartimeüs. Die man zit maar elke dag aan de grote weg. Soms geeft iemand hem wat geld. Daar kan hij brood voor kopen, want werken kan hij niet, omdat hij blind is.

Maar eens komt de Heere Jezus voorbij. Bartimeüs hoort dat.

Hij roept heel hard: „Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!!” De Heere Jezus staat stil. Hij roept Bartimeüs bij zich. Bartimeüs komt dadelijk. De mensen, die erom heen staan, helpen hem.

„Wat zal Ik doen?” vraagt de Heere Jezus. En Bartimeüs stamelt: „Dat ik weer zien mag . . .”

En opeens . . . zo maar . . . kán Bartimeüs zien. Hij ziet de mensen en de bomen. Hij ziet ook de Heere Jezus. Wat is Bartimeüs nú blij. Hij gaat niet weg, hij gaat niet naar huis. Hij blijft heel dicht bij de Heere Jezus. Hij gaat met de Heere Jezus mee. Hij kan nu weer zien . . . én hij heeft de Heere Jezus gevonden. Bartimeüs is voor altijd gelukkig . . .

Het mooie verhaal is uit. Jammer!

De juffrouw pakt haar versjesboek. Ze gaan zingen.



Het gaat niet zo mooi als anders . . .

Maar als de kinderen een versje gezongen hebben, vraagt de juffrouw opeens: „Waar zijn Josje en Jaapje?”

Niemand weet het. De juffrouw kijkt een beetje ongerust.

Ze zullen toch niet ziek zijn? Waar zitten die bengels toch?

De juffrouw kijkt eens door het raam naar buiten. Het plein is leeg, daar lopen geen jongetjes meer.

De juffrouw schudt haar hoofd. Ze begrijpt er niets van. Opeens wordt er zacht op de deur geklopt. De deur kiert open en daar staan . . . Josje en Jaapje.

O, wat zien ze er uit. Twee behuilde gezichten, stoffig en vuil, met grote meelvlekken op hun jasjes. De juffrouw is blij, dat ze de tweelingen weer ziet. Maar haar gezicht staat streng en ze zegt: „Kom maar eens gauw hier, 't is al heel laat.”

De tweelingen lopen met gebogen hoofdjes tot voor de klas.

Jaapje begint weer te snikken. En over Josjes wangen rollen ook al tranen.

De juffrouw krijgt medelijden.

„Ga eerst maar een slokje water drinken,” zegt ze, „dat

is goed voor je verdriet. Om twaalf uur moeten jullie me maar eens vertellen wat er gebeurd is."

De tweelingen zitten die morgen stilletjes in hun bank. Soms kijken ze elkaar even aan. Dan denken ze allebei:

„Waar zou Jimmie nu zijn?"

Ze weten het niet. Ze kunnen nu ook niet zoeken. Ze moeten een taallesje overschrijven en sommen maken. Het gaat niet zo mooi als anders.

Josje maakt een vlek en Jaapje heeft bijna al z'n sommen fout.

De juffrouw doet alsof ze het niet merkt.

6

Als het lokaal om twaalf uur leeg is, komt de juffrouw vlak bij Josje en Jaapje zitten.

„Vertel nu maar alles," zegt ze vriendelijk. En dan komt het verhaal er bij stukjes en beetjes uit. Josje vertelt dat ze naar een beest voor de dierentuin hebben gezocht — en Jaapje zegt dat ze toen Jimmie hebben meegenomen. „Jimmie, de poes?" De juffrouw lacht opeens hardop. De jongetjes schrikken ervan. „Willen jullie je poes voor m'n tafeltje meebrengen? O, domme jongens, hoe kan dat nu? We kunnen zo'n levende poes toch niet op het tafeltje zetten. Die zou eráf springen . . ."

De jongetjes buigen hun bolletje. Ze schamen zich een beetje.

Maar de juffrouw zegt, dat ze verder moeten vertellen en dan hoort zij het hele verhaal van het weggelopen poesje en de boze bakker.

Als ze klaar zijn, blijft het even stil. De juffrouw kijkt naar buiten. Ze denkt heel diep na. Er is een rimpel in haar voorhoofd.

„Kom," zegt ze opeens, „trek je jasjes aan en ga mee. We gaan naar de bakker."

Josje en Jaapje kijken blij. Nu komt het goed, nu komt het vast goed. De bakker durft de juffrouw toch niet weg te jagen . . . Ze gaan ieder aan een kant naast de juffrouw mee. Bij de bakkerij blijven de jongetjes een beetje achter de juffrouw staan. Ze zijn toch bang.

En de juffrouw? Die stapt zomaar naar binnen. „Dag, bakker!” zegt ze vriendelijk.

De bakker is juist bezig grote platen met warm-gebakken brood uit de oven te halen. Hij moet eerst de hete plaat even neerzetten. Dan kijkt hij op en zegt: „Dag, juffrouw.”

„Bakker,” zegt de juffrouw, „deze jongetjes zoeken hun poesje. Het is vanmorgen uw bakkerij ingelopen. Josje en Jaapje zijn toen hun poesje achterna gegaan om het te pakken. Maar u dacht, dat ze kwaad deden en u joeg ze weg. Heeft u hun poesje ook gevonden? Het is een zwart poesje met een strikje om zijn hals.”

De bakker kijkt eens even naar de jongetjes. O, gelukkig niet boos meer. Dan zegt hij: „Nee, ik heb geen poesje gezien. Ik zag alleen maar twee stoute jongetjes, maar nu weet ik, dat ze hun poesje zochten. Maar dat poesje . . . nee . . . dat is hier niet.”

Josje en Jaapje krijgen alweer tranen in de ogen. Nu zijn ze hun poesje tóch kwijt. Waar is Jimmie dan toch? Wie weet het?

De juffrouw zegt: „Bakker, als u het poesje nog vindt, wilt u het dan naar onze school brengen, de school op het plein?”

Dat belooft de bakker.

De juffrouw gaat weer naar school.

Josje en Jaapje moeten naar huis.

„Dag, bakker,” zegt de juffrouw vriendelijk.

„Dag, bakker,” zeggen de jongetjes verdrietig.

„Dag, juffrouw! Dag tweelingen!”

Josje en Jaapje gaan naar huis.

Nu moeten ze alles aan moeder vertellen. O, wat erg is dat.

En het is hun eigen schuld.

7

Het is avond.

Twee jongetjes zitten in hun pymaatje in de kamer. Het zijn Josje en Jaapje. Naast hen staat het mandje van Jimmie. Het is leeg. Het schoteltje melk staat er bij. Dat is nog vol. Het is buiten al donker. De lamp in de huiskamer brandt. Vader leest de krant en rookt een pijp. Moeder breit aan een kousje voor Jaapje. Het is heel stil in de kamer.

Jaapje wrijft over zijn ogen en Josje kijkt verdrietig.

Ze zijn zo bedroefd, allebei.

Dit is anders altijd het prettigste ogenblikje van de dag. Als ze uitgekleed zijn, vóór het naar bed gaan. Dan mogen ze nog even met Jimmie spelen. Dan dollen ze met hun drieën de hele kamer rond. Vader doet ook wel eens mee. Dat is een reuze pret.

Maar nu, nu kunnen ze niet met Jimmie spelen, want Jimmie is weg, Jimmie is zoek.

Waar zou Jimmie toch zijn? . . .

De tweelingen zitten maar stilletjes vlak bij het mandje. Vader zegt niets en moeder zegt ook niets. Ze zijn nog boos op Josje en Jaapje, die zo slecht voor hun poesje zorgden.

Toen de tweelingen uit school thuis kwamen, hebben ze alles verteld. Moeder was heel boos . . . en toen vader thuishkwam en alles hoorde . . ., toen was vader nog veel bozer.

„Jullie verdienen geen poesje,” zei hij, „jullie zijn slechte dierenvrienden. Dat had ik van mijn tweelingen niet verwacht. Je moet niet eerst aan eigen pret den-

De tweelingen kruipen dieper onder de dekens. Zo heerlijk warm.

En als moeder al bijna bij de deur is, roept Jaapje:

„Moe-oe.”

„Wat is er, Jaapje?”

„Moe, kom es bij me, luistert u eens.”

„Ja?”

Moeder buigt zich diep over het bed, haar oor vlak bij Jaapjes mond.

„Moe, nu komt Jimmie vast terug, hè moe! Want de Heere Jezus kan alles.”

„Ja, Jaap, de Heere Jezus kan alles. Maar wij weten niet of de Heere ook de poes aan ons terug wil geven. De Heere Jezus doet altijd, wat het beste voor ons is. Onthoud dat goed. Maar wij kunnen niet altijd begrijpen waarom de Heere Jezus iets doet. Het kan ook, dat jullie Jimmie nooit zult terugvinden — en dan heeft de Heere het zó gewild.”

„Maar we mogen het toch wel vragen, hè moes?” zegt Josje.

„Zeker vent, wij mogen het vast wel vragen, en als de Heere wil, kan Hij het ook. Ga nu maar rustig slapen. Dag Jaap, dag Josje. ”

„Nacht, moes.”

Twee blonde hoofdjes liggen diep in het kussen. Josje heeft zijn arm om Jaapje heen geslagen. Zo slapen ze in, die tweelingen.

8

„Ga nu maar allemaal heel mooi zitten,” zegt de jufvrouw, „dan zal ik van de dierentuin vertellen.”

„Ha,” roepen de kinderen en ze gaan gauw netjes zitten.

De één doet nog meer z'n best dan de ander. Het is al

gauw muisstil in de klas . . . Alle kinderen luisteren . . .
De dierentuin is helemaal vol gekomen en zo mooi, zo mooi.

Er is een grijze olifant op wieltjes met een rood zadel. En een houten paardje, een aapje en een konijntje van lappen. Een houten lammetje op een plankje staat naast een koe en op de rand van de tafel zit een groene kikker.

Het is net, of die kikker zó van de tafel af zal springen, maar dat kan natuurlijk niet. De juffrouw heeft van bruin karton bomen geknipt en in één van die bomen heeft ze het aapje gehangen, zo leuk!

Voor schooltijd is het een heel gedrang bij de tafel, want alle kinderen willen natuurlijk dichtbij kijken. Josje en Jaapje hebben ook even gekeken, vóór schooltijd.

Maar toen zijn ze gauw op hun plaats gaan zitten.

O, wat jammer, dat er van hen niets op de tafel stond. Wat zouden ze dan trots zijn geweest . . .

Maar hun poesje is nog steeds weg. Ze hebben wel overal gevraagd. Aan een politieagent zelfs!

Jaapje durfde haast niet, maar Josje heeft zijn vingertje voor de agent opgestoken: „Agent, heeft u ons poesje gezien?”

Maar de agent zei: „Nee, jongen, ik heb geen poesje gezien.”

En toen reed hij weer verder op zijn fiets.

Ze hebben ook nog even in de bakkerij gekeken, maar de bakker was er niet en toen zijn ze maar gauw doorgelopen naar school.

Arme Josje en Jaapje.

Ze kijken zo verdrietig.

Ze denken nu, dat ze hun poesje wel nooit meer zullen terugvinden.

Maar Jaapje zegt: „De Heere Jezus weet waar Jimmie is, moeder heeft het zelf gezegd.”

Nu gaan de jongetjes eerst luisteren naar de juffrouw, die vertelt . . .

Het is heel stil in het lokaal. De kinderen zijn naar huis.

De juffrouw zit alleen achter haar tafeltje. Ze eet haar brood op. De juffrouw denkt aan Josje en Jaapje.

Wat jammer, dat hun poesje nu zoek is. Waar kan het toch gebleven zijn? De juffrouw begrijpt het niet.

Er klinkt een zacht klopje op de deur.

De juffrouw kijkt op. Wie zou dat zijn?

„Ja,” roept ze en nieuwsgierig kijkt ze, wie er binnen zal stappen.

De deur gaat open en . . . daar staat . . . de bakker!

De bakker met een vrolijk gezicht . . . de bakker zomaar met z'n witte bakkersschort voor en z'n witte muts op . . . en in z'n blote armen . . . een klein zwart ding . . .

„Miauw!”

„Maar bakker,” roept de juffrouw, „heeft u toch het poesje gevonden? Wat heerlijk!”

Ze heeft een kleur van blijheid en ze strekt dadelijk haar handen uit om Jimmie aan te pakken.

„Miauw!”

Ach, wat ziet die poes er uit! Vuil en stoffig! Het meel zit op z'n zwarte velletje.

„Miauw!”

„Och poesje, arm poesje, waar heb je toch gezeten?” zegt de juffrouw. „Ben je zo bang, heb je zo'n



. . . en in z'n blote armen . . . een klein zwart ding . . .

dorst?" Ze drukt het trillend kattenlijfje tegen zich aan.

„Maar waar hebt u het poesje toch gevonden, bakker?"

„Ik haalde een paar kisten weg, juffrouw, en laat me daar die kat opeens achter vandaan vliegen. Ik dacht meteen aan die aardige tweelingen. Gauw heb ik de deur van de bakkerij dichtgedaan. Toen kon ie niet meer weg. En toen ben ik op de kattenjacht gegaan. Pfff, ik ben er nog warm van. Dat beest is zo bang. Ik denk, dat ie achter die kisten vast zat en niet weg kon. Hoe dat beest er achter is geraakt? Ik weet het niet. Maar u hebt de poes tenminste, ik ga weer gauw aan 't werk."

De bakker loopt al naar de deur, maar de juffrouw roept hem nog na: „Vriendelijk bedankt, bakker. De jongetjes zullen heel blij zijn. Dag, bakker!"

Daar staat de juffrouw nu met Jimmie in haar armen. Wat moet ze ermee doen? Ze kijkt eens rond. De poes zal wel erge dorst hebben, dorst en honger. Wacht, er is nog melk over.

Ze vult een schoteltje en zet Jimmie op de grond erbij. Oh, wat gaat dat leuk. Snip-snap wipt het rode tongetje maar op en neer. De juffrouw blijft ernaar kijken.

Als het schoteltje leeg is, vult ze het nog eens. Jimmie drinkt maar. Heerlijk! Z'n snorhaartjes zijn wit van de melk.

Hij drinkt z'n buikje dik.

De juffrouw neemt Jimmie weer op. „Maar nu moet je eerst schoon worden, klein ding," zegt ze.

Ze borstelt z'n hele velletje zolang, tot hij weer glanzend zwart is. Jimmie spartelt tegen, maar dat helpt niet.

„Ziezo, dat is klaar, je bent weer een mooi poesje. Wat heb je je baasjes een verdriet bezorgd. Zul je nooit meer weglopen, stouterd?" zegt de juffrouw tegen Jimmie. De poes knipoogt eens, het is net of hij het een beetje begrijpt.

De juffrouw zoekt in de kast naar een doos. Daar legt ze de borddoek in.

„Hier, kleine wegloper, ga maar een poosje slapen. De kindertjes komen toch niet. Je zult wel moe zijn van al die drukte.”

Jimmie rolt zich lekker in z'n nieuwe mandje ineen. Hij voelt zich hier helemaal thuis. En z'n buikje is weer zo lekker dik. Jimmie is alle angst en alle narigheid vergeten.

Met z'n kopje op z'n voorpootjes slaapt hij in.

De juffrouw glimlacht. Wat zullen de tweelingen blij zijn . . .

9

Buiten klinkt het verward geroezemoes van veel kindersstemmen.

De juffrouw in het stille lokaal hoort het. Ze kijkt op haar klokje. Bijna twee uur! Nog een paar minuutjes en dan zal de schoolbel weer rinkelen, dan komen de kinderen binnen.

Dan komen ook Josje en Jaapje.

De juffrouw kijkt eens naar haar doos. Jimmie ligt heerlijk te slapen op zijn borddoek. De juffrouw moet erom lachen.

Wat zullen die Josje en Jaapje straks een grote ogen opzetten. Zullen ze de poes gauw zien?

Opeens bedenkt de juffrouw een prachtig plan.

Ze lacht nu bijna hardop. Ja, dat is leuk, dát doet ze.

Voorzichtig, o zo voorzichtig, pakt ze de doos op.

Jimmie merkt het niet. Jimmie slaapt.

In de diepe kast zet de juffrouw de doos op de vloer.

Nee, hoor, Jimmie merkte niets.

Gelukkig maar! Zachtjes draait de juffrouw de sleutel om.

Ziezo . . . niemand weet dat hier een poesje is.

Rrrrg! . . .

Geroep van kinderstemmen in de gang . . . getrappel van veel kleine voetjes en dan zwaait de klassedeur open . . .

De eerste kinderen komen binnen. De meeste komen eerst even naar de juffrouw toe, ze hebben haast altijd wel wat te vertellen. De juffrouw luistert geduldig naar al hun verhalen.

Maar ze kijkt of Josje en Jaapje er al zijn. Ja, daar komen ze aan, hand in hand. De juffrouw wenkt de tweelingen. „Hebben jullie Jimmie al gevonden?” vraagt ze.

„Nee juf.”

„Heb je wel goed gezocht?”

„Ja, juf.”

„Weet je helemaal niet waar Jimmie is?”

„Nee, juf.”

Twee blonde hoofdjes schudden hard van nee.

De juffrouw lacht opeens. Ik weet het wel, denkt ze, maar ze zegt het niet. Josje en Jaapje begrijpen er niets van. Waarom moet de juffrouw opeens zo lachen?

„Ga maar gauw zitten,” zegt de juffrouw, „straks gaat de bel.”

Josje en Jaapje schuiven gehoorzaam op hun plaats. Ze doen dadelijk hun armen stijf over elkaar. Ze kijken helemaal niet naar de mooie dierentuin. Ze kijken maar strak naar de juffrouw die voor de klas staat.

Als de bel gegaan is, zegt de juffrouw: „Nu moeten jullie eens héél stil zijn, dan zal ik jullie wat moois laten zien.”

De kinderen kijken nieuwsgierig. Wat zal dat wel zijn?

„Ja, en dat moois hebben twee jongetjes meegebracht. Het is voor de dierentuin.”

Alle kinderen kijken. Wie zouden die jongetjes wel zijn?

„En die jongetjes zijn . . . Josje en Jaapje.”

De tweelingen schrikken. Ze krijgen een kleur. Ze begripen er helemaal niets van, die domme jongens. Zij hebben toch niets meegebracht!

Ze kijken met grote, bange ogen de juffrouw aan. En de juffrouw lacht maar en ze knikt en ze zegt nog eens: „Dat moois hebben Josje en Jaapje meegebracht voor de dierentuin. En nu . . . let op . . . ik ga het halen . . .”

De juffrouw draait de sleutel van de kast om, ze bukt zich, ze pakt wat . . . en dan . . . „O? . . .!” roepen alle kinderen.

Maar Josje en Jaapje stommelen de bank uit, ze vallen bijna van de haast. Ze lopen zomaar naar de juffrouw toe, ze pakken Jimmie. Hún poesje, hun eigen poesje! Hun wangen zijn rood, hun ogen glimmen van blijheid en ze zeggen: „Ons poesje, juf!”

„Ja, jullie poesje.”

De juffrouw lacht om die tweelingen. Ze houden samen het poesje vast of ze het nóóit meer los zullen laten.

„Weet je nu hoe Jimmie hier in mijn kast komt?” vraagt de juffrouw. Dat weten de tweelingen niet. Dan vertelt de juffrouw dat ze heel rustig haar brood zat te eten . . . en dat de bakker kwam . . . met Jimmie.

Ze vertelt ook het verhaal van de bakker. De kinderen luisteren en de tweelingen luisteren en ze strijken met hun vingertje over het zachte velletje van poes.

Jimmie spint zachtjes.

Josje en Jaapje zijn zo blij, zo vreselijk blij. En Jaapje fluistert: „Ik wist het wel, we hebben het toch aan de Heere Jezus gevraagd . . .” Maar nu moeten de tweelingen eerst Jimmie naar huis brengen. Jimmie kan hier niet blijven. Poesen horen niet in school, ook niet in de mooie dierentuin van de juffrouw. Nee, Jimmie moet naar huis, daar is zijn mandje en z'n schoteltje melk.

De jongetjes gaan blij weg.

Ze houden allebei Jimmie vast, zó bang zijn ze, dat ie weer wegloopt.
Wat zal vader wel zeggen?
Wat zal moeder blij zijn!
Alles is nu weer heerlijk en goed.

10

Het is avond geworden. In de donkere straten branden de lantarens. Sommige vensters van de hoge huizen zijn verlicht. Daar wonen vaders en moeders en kinderen. Achter één van die vensters wonen Josje en Jaapje en hun vader en moeder.

De gordijnen zijn nog open, maar de lamp brandt al. Vader leest de krant, moeder breit aan een kous voor Jaapje.

De tweelingen zitten op de vloer, vlak bij het mandje van Jimmie. Dat mandje is nu niet leeg. Nee, Jimmie is er weer. Hij speelt en dolt en springt de kamer door en komt toch telkens weer bij zijn mandje terug. Náást dat mandje staat een schoteltje. Dat is nu leeg. Jimmie heeft alle melk heerlijk opgedronken. Zo lekker!

O, ze zijn allemaal blij. Vader is blij en moeder en Josje en Jaapje zijn blij. En Jimmie dolt maar en stoeit maar. Hij is allang vergeten, dat hij in de bakkerij opgesloten zat. Jimmie is alleen maar blij om de lekkere melk en het warme mandje. Josje heeft een garenklos aan een touwtje. Dat legt hij telkens voor de poes neer. Maar als Jimmie het met zijn pootje een tik wil geven, trekt Josje het weg.

Dan huppelt de poes met malle sprongetjes er achteraan. De tweelingen schateren.

„Kom jongens, naar bed,” zegt moeder . . .

Als ze heerlijk toegestopt zijn in het grote bed, komt moeder nog even op de rand zitten.



Josje heeft een garenklos aan een touwtje.

„Moeder,” zegt Jaapje, „nu heeft de Heere Jimmie teruggebracht, hè moeder.”

„Ja, Jaapje, de Heere zorgt voor de mensen, maar ook voor de dieren. De Heere heeft voor Jimmie gezorgd, toen wij zo bang en verdrietig waren. En de Heere heeft ons Jimmie terug willen geven.”

„Moeder, hoor es,” zegt Jaapje weer, „nu moeten we de Heere danken, hè moes.”

„Ja, Jaapje, zal moeder met jullie de Heere danken?” De tweelingen knikken en onder de dekens vouwen ze hun handjes. Moeder bidt hardop. En de tweelingen horen, hoe moeder de Heere God dankt, dat Hij voor Jimmie heeft gezorgd. Maar moeder vraagt ook of de Heere haar jongetjes gehoorzaam wil maken . . .

„Amen,” zegt moeder.

„Ga nu maar lekker slapen, jongens en droom van je poesje en je juffrouw en de bakker.”

„Ja moes, nacht moes!”

De volgende morgen gaan Josje en Jaapje al vroeg naar school.

Ze kijken blij, ze kijken ook een beetje trots.

Ze dragen allebei een witte zak van papier. Ze houden die zak goed vast, vlak voor hun buik.

„Weet je wat je zeggen moet, Jaapje?”

„Nou, ik wel, ik weet het best, hoor.”

Ze stappen vlug door, die twee. Dat heeft moeder gezegd. Maar bij de bakker staan ze stil. De deur staat open. Ze gluren voorzichtig om een hoekje naar binnen. Ja hoor, de bakker is er.

De bakker met zijn witte schort voor en zijn muts op. Hij ziet hen niet. Hij heeft het veel te druk.

„Vooruit, Josje, jij moet!” en Jaapje duwt Josje naar binnen. De bakker ziet hen opeens.

„Wel, wel, daar zijn de tweelingen. Die komen mij eens opzoeken. Hoe gaat het met je poes?”

Een beetje verlegen stapt Josje wat verder de bakkerij in. Ineens steekt hij het zakje naar voren en zegt: „Dat mag u hebben.”

Ach, en hij is helemaal de mooie zin vergeten, die moeder hem voorgezegd heeft.

Maar dat hindert niet. De bakker begrijpt het wel. Hij maakt gauw het zakje open en dan lacht hij.

„Is dat voor mij? Nou dat is lekker, hoor. Een poes van chocola. Die zal ik fijn opeten. Hier, wacht es,” roept de bakker als Jaapje en Josje al weg willen lopen. Hij pakt voor ieder een handvol krenten. „Dat is voor jullie, maar niet op school snoepen, hoor!”

„Nee bakker, dag bakker!” roepen de tweelingen en dan hollen ze weg. De krenten laten ze in de zak van hun jasje glijden. Lekker! En nu gaan ze het tweede zakje wegbrengen. En dat is voor . . . de juffrouw.

De juffrouw kijkt verrast op als de twee jongetjes blij met hun witte zak komen aanstappen.

„Jij moet, Jaapje,” zegt Josje.

Jaapje duwt de juffrouw het zakje in de handen. Hij is ook de mooie zin van moeder opeens vergeten. Hij zegt helemaal niets.

Maar de juffrouw kijkt blij.

„Mag ik dat uitpakken?”

Ze kijkt in het zakje, ze grijpt erin met haar hand en ze zegt: „O . . . wat leuk, een poes van chocola . . . Dat is nu zeker Jimmie?”

„U mag hem opeten, juf,” zegt Josje, maar de juffrouw weet wat beters.

„Ik zet hem eerst een poosje in de dierentuin. Is dat goed?”

Josje en Jaapje knikken heel hard.

„Ja, juf.”

Ze mogen de poes van chocola zelf een plaatsje geven. Ze zetten hem naast de groene kikker. Nu kunnen alle kinderen hem zien. Fijn!

Josje en Jaapje zijn de beste vrienden van de bakker gebleven. Elke morgen als ze langs de bakkerij komen, kijken ze even naar binnen. Dan roepen ze: „Dag, bakker!” „Dag jongens!” roept de bakker terug en hij steekt zijn hand vol deeg omhoog. Soms mogen ze wel even binnen komen en dan krijgen ze een handvol krenten. Heerlijk! Nee, bang zijn ze voor de bakker niet meer. Het is geen boze bakker, het is juist een goede bakker. Voor Jimmie zorgen ze nu goed. Ze vullen trouw elke dag het schoteltje met melk. Jimmie wordt dik en rond. Zijn velletje glanst prachtig zwart.

Elke morgen voor schooltijd komen ze even bij de juffrouw om te vertellen van Jimmie. En de juffrouw luistert maar.

Ze luistert naar alle verhalen van Josje en Jaapje.